
Henrykkelse

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Henrykkelse", i: *Mindeudgave Digte*, side: 156, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Henrykkelse

Op sine Øjne i Dag at slaa
er at blaane sig bort i Uendeligheden.
Nøjer I jer med det faste derneden,
ak, hvor I lyver, I kræmtende smaa.
Hej! opad det drager saa skinnende klart.
Goddag, I Skyer! Farvel i en Fart.

Under os længst deres sølverne Uld.
Højere haster vi mod, hvor det funkler
grænseløst fjernt af et Guld, som fordunkler
grænseløst Jorddybets sluknende Guld.
Hej se, hvor det drager os skinnende klart.
Goddag, I Stjerner! Farvel i en Fart.

Da standser vi, standser vi aandeløst brat.
Nu aabner sig under et Knug som af Torden
paa Verdensrumpolernes Hængseler Porten
for Livskildens lysovervældende Nat.
Ulydligt det tordner, saa mulmer det klart.
Nu brister mig Sjælen, nu brister den snart.

Hører jeg Aandernes salige Spil?
Evighedshavenes rolige Brusen?
Ikke jeg ved. Gik et Nu? et Aartusind?
Ikke jeg ved. Er mon længer jeg til?
Saa højt er jeg steget til Himlenes Havn,
som ellers kun, Elskede, dybt i din Favn.